

РЕШЕНИЕ

№ 20175

гр. София, 16.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 09.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **8820** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 46, ал. 1 във вр. чл. 42з, ал. 1, т. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по депозирана жалба от С. А. (S. A.), [дата на раждане] в [населено място], Р. Турция, турска гражданка, притежаваща паспорт № S25676684, чрез адв. И. Д., против Заповед № 6865 ПАМ -636 от 02.08.2024г., издадена от за началник на Гранично полицейско управление (ГПУ) - Е., с която на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 4 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ и е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) - „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“ за срок от 5 (пет) години, считано от датата на изпълнение на мярката „връщане“.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на заповедта, поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Конкретно се сочи липса на фактически и правни основания за издаване на заповедта, а описаната в нея фактическа обстановка не отговаря на действителността. Излага се още, че срокът на действие на мярката не е ясно определен, поради което се нарушават императивните правила на чл. 59, ал. 1, т. 5 от АПК. От съда се иска да отмени оспорената заповед.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен, не се явява и не се представлява. Постъпила е молба-становище от процесуалния му представител, с която се поддържа жалбата и моли за присъждане на разноски по чл. 38, ал. 2 от

ЗадВ.

Ответникът – Началник на ГПУ Е., редовно призован, се представлява от юрк. К., която оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Подробни съображения излага в постъпили писмени бележки. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд – София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от Докладна записка № УРИ № 6865р-17312/02.08.2024г. на 01.08.2024г., на ГКПП-Л. за влизане в страната е пристигнал лек автомобил марка „Хюндай“ с турски рег. № 22AAP174, управляван от турския гражданин М. С. Тудес (M. S. Tudes), притежаващ френска карта за пребиваване, валидна до 03.05.2033г. и пътник в автомобила турската гражданка С. А. (S. A.). При извършване на гранична проверка на лекия автомобил е установен изграден тайник под задните седалки, в който са открити две лица без документи за самоличност, определящи се за граждани на С.. В случая, извършеното от чужденката е определено като наличие на данни за извършено престъпление, поради което на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е издадена и Заповед № 6865зз-419/02.08.2024г. за задържането ѝ, като тази заповед изрично е цитирана в докладна записка рег. № 6865р-17312/02.08.2024г.

На основание чл. 42, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ и заповед № 4070з-632/17.06.2024г. на директора на РДГП Е. и предвид мотивите, изложени в Предложение № 6865р-17312 от 02.08.2024г. по описа на ГПУ Е. е издадена Заповед № 6865ПАМ0635/02.08.2024г., с която е наложена принудителна административна мярка „експулсиране в Р. Турция“ на оспорващата.

Въз основа на предложението и докладната записка е издадена процесната Заповед № 6865 ПАМ-636 от 02.08.2024г. от началника на Гранично полицейско управление (ГПУ) - Е., с която на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 4 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ на С. А. е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) - „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“ за срок от 5 (пет) години, считано от датата на изпълнение на мярката „връщане“.

Заповедта е връчена на жалбоподателя при участието на преводач на 02.08.2024г., за което са положени подписи на преводача и чужденеца.

По делото е представена административната преписка по издаването на оспорената заповед в цялост. В хода на съдебното производство от ответната страна са представени доказателства относно компетентността на органа, издал оспорената заповед.

При така установените факти, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, адресат на акта, за която е налице правен интерес от оспорването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК, съдът констатира, че оспорената заповед, е издадена в писмена форма и от компетентен орган. Съгласно чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ директорите на регионалните дирекции „Гранична полиция“ на

Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица могат да издават този вид принудителни административни мерки. По делото е приложена заповед № 4070з-632 от 17.06.2024г. на Директор на Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Е., от която е видно, че той оправомощава началниците на ГПУ 01ст., а в тяхно отсъствие – зам. Началниците на ГПУ 01 ст. При РДГП-Е. да налагат ПАМ по чл. 39а, ал. 1 от ЗЧРБ, както и заповедите по чл. 44, ал. 5, 6, 9, 10 и 13 от ЗЧРБ. Следва, че издателят е материално и териториално компетентен орган да наложи оспорената ПАМ съобразно чл. 44, ал.1 от ЗЧРБ, вр. чл. 146, т.1 от АПК.

В мотивите на оспорения акт са възпроизведени релевантните фактически обстоятелства, отразени и в Докладна записка № УРИ № 6865р-17312/02.08.2024г. на 01.08.2024г., с които е обосновано приложението на разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ. В този аспект, съдът счита, че са спазени изискванията за форма и съдържание, по смисъла на чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочени са както правните норми от ЗЧРБ, така и съответстващите им фактически обстоятелства - данните, че жалбоподателят е съпричастен към незаконното въвеждане на територията на страната на чужди граждани.

Противно на становището на процесуалния представител на жалбоподателя, съдът не констатира допуснати нарушения на административно - производствените правила, които да са ограничили ефективното упражняване правото на защита на санкционираното лице. Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на език, който владее, в присъствието на преводач, удостоверено с положения от него подпис. Предоставена му е необходимата информация за съществуващите правни средства за защита, което му е осигурило възможност да организира лично защитата си, включително и ползвайки компетентна помощ от лице, упражняващо адвокатска професия.

Неоснователни са и аргументите на процесуалния представител на жалбоподателя за допуснати съществени нарушения на изискванията на чл. 35 и чл. 44, ал. 2 от АПК. Към административната преписка са приложени всички оформени документи по повод установеното незаконно превеждане през границата на Р. България на укрити лице, без документи за самоличност, в лек автомобил, управляван от турския гражданин М. С. Тудес и пътник в автомобила С. А..

В настоящия случай в акта за налагане на ПАМ органът се е позовал чл. 42з, ал. 1, т. 1, предвиждащ забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на ЕС, когато са налице основанията по чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ. Според т. 4 на последната разпоредба се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, за който има данни, че извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави. В случая от посочените в заповедта фактически основания за издаването ѝ недвусмислено се извежда съдържанието именно на чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ. В случая, извършеното от чужденката правилно е определено като наличие на данни за извършено престъпление, поради което на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е издадена и заповед № 6865зз-419/02.08.2024г. за задържането ѝ, като тази заповед изрично е цитирана в докладна записка рег. № 6865р-17312/02.08.2024г.

В мотивите на оспорения административен акт като основание за налагане на принудителната административна мярка е посочен именно този факт, който не се оспорва от жалбоподателя. Мотивите на заповедта препращат към Докладна записка № УРИ № 6865р-17312/02.08.2024г. на 01.08.2024г. и Предложение № 6865р-17312

от 02.02.2024г., което не е в противоречие с нормативните изисквания, а и със задължителното тълкуване, дадено с ТР № 16/1975г. на ОСГК на ВС и константната съдебна практика. Ето защо, съдът приема, че същите са достатъчни, за да бъде приложена посочената разпоредба. В тази връзка следва, че заповедта е мотивирана, включително и чрез препращане в съдържанието ѝ към посоченото предложение. Изложените в предложението мотиви съответстват на посоченото в оспорената заповед правно основание за издаването ѝ, поради което следва, че са налице предвидените в чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ предпоставки за прилагане на ПАМ.

Вярно е, също така, че липсват данни жалбоподателят да е привлечен като обвиняем, но от представените по делото писмени доказателства, се установи, че към момента на залавянето на жалбоподателя и спътника му в ползвания от тях автомобил е установен изграден тайник под задните седалки, в който са открити две лица без документи за самоличност. Съдът намира при съвкупната преценка на доказателствата по делото, че обосновава извод, че жалбоподателят е бил с лице, превозващо емигранти, незаконно въведени в страната по смисъла на чл. 42, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ. Следва да се има предвид, че не е задължително жалбоподателят да е управлявал лично установения автомобил. Релевантно и достатъчно основание за прилагането на процесната мярка е наличието на данни за незаконно въвеждане в страната на друго лице от чужденеца, каквито в настоящия случай са безспорно установени.

Разпоредбата на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ задължава компетентният да наложи ПАМ административен орган, да отчете: продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. Съобразяването с тези изисквания е част от съдържанието на оперативната самостоятелност, с която е разполагал ответникът. Съдебният контрол върху тази самостоятелност се ограничава до установените с чл. 169 АПК правомощия. Нормите, които регламентират условията за прилагане на мерките за административна принуда са императивни и като такива са задължителни за компетентния административен орган. Той е задължен да изясни всички, релевантни за случая факти и обстоятелства (чл. 35 АПК), което е сторил в достатъчна степен в процесния случай.

Неоснователна е и тезата на жалбоподателя относно срока на наложената мярка. По силата на Съображение 13 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО използването на принудителни мерки следва да бъде изрично подчинено на принципите на пропорционалност и ефективност на предприеманите мерки и преследваните цели. Това изискване следва да е изпълнено и съобразно чл.6, ал.2 и ал.4 АПК. Според Съображение 14 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО следва да се въведе забрана за влизане, забраняваща влизането и престоя на територията на всички държави-членки. Срокът на забраната за влизане следва да бъде определен, като надлежно се вземат предвид всички обстоятелства от значение в отделния случай и неговата продължителност не бива, по принцип, да надвишава пет години. Това изискване е уредено и в чл.11, пар.2 от Директива 2008/115/ЕО, според който продължителността на забраната за влизане се определя, като надлежно се вземат предвид всички обстоятелства от значение за отделния случай, и по принцип не надвишава пет години. Тя може обаче да надвиши пет години, ако гражданинът на

трета страна представлява сериозна заплаха за обществения ред, обществената или националната сигурност.

С оглед позоваването на предложението и докладната записка и мотивите, изложени в тях, съдът приема, че оспореният акт се базира на индивидуална преценка на случая на жалбоподателя, като продължителността на ПАМ е съобразена с всички установени по случая обстоятелства съобразно чл.11, пар.2 от Директива 2008/115/ЕО. Ето защо съдът приема, че определеният с оспорената заповед максимален срок на налагане на ПАМ от 5 години е пропорционален и съразмерен на преследваната цел.

По изложените съображения оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на материалноправните и процесуални разпоредби.

Съдът приема, че заповедта е съответна на преследваната с нея цел – предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях. Съгласно чл. 4 ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правен ред, с което генерално задължение очевидно не е съобразено поведението на жалбоподателя на 01.08.2024г. Ето защо приложената спрямо нея ПАМ съответстват на преследваната цел – спазване на реда за влизане и пребиваване на чужди граждани на територията на държавите-членки на Европейския съюз.

При този изход на спора искането в писмен отговор на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно. На основание чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 144 АПК и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, съдът, присъжда в полза на ответника юрисконсултско възнаграждение в минимален размер – 100 лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I отделение, 63-ти състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. А. (S. A.), [дата на раждане] в [населено място], Р. Турция, притежаваща паспорт № S25676684, против Заповед № 6865 ПАМ-636 от 02.08.2024г., издадена от за началник на Гранично полицейско управление (ГПУ) - Е., с която на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 4 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ и е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) - „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“ за срок от 5 (пет) години, считано от датата на изпълнение на мярката „връщане“.

ОСЪЖДА С. А. (S. A.), [дата на раждане] в [населено място], Р. Турция, притежаваща паспорт № S25676684 да заплати на Главна дирекция „Гранична полиция“ възнаграждение за юрисконсулт в размер на 100 (сто) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: